

„VAN-E ÖNNEK tudomása arról, elvtárs, hogy házuk tetején sziréna található?” — kérdezte a nagyon rokonszenves, idős, munkáskülsőjű férfi, nyugalmazott katonatiszt, hivatali asztalának erődje mögül. Zavartan hallgattam. Én még nem találtam szirénát a tetőn — de vajon nem vet ez rám rossz fényt? A kérdés elől azonban nem lehetett kitérni. Megvallottam, hogy nem tudok az említett szirénáról. Vallo-másomat csodálkozó kézmozdulat fogadta: „Hogyhogy nem tud róla? Már a múlt háborúban is ott volt.” „De én még nem voltam ott” — feleltem. „Én még csak egy éve lakom ott, és azóta egyszerű sem szől.”

Az íróasztal túoldalán elfogadták ezt a magyarázatot. Egyben hivatalosan tudtomra adatott a sziréna létezése, továbbá az a szabályrendelet, amelynek értelmében én, mint felöltött állampolgár, kijelölhető vagyok a polgári teendőik ellátására. Ő ezennel ki is jelöl engem, mégpedig második számú szirénakezelőnek, mivel minden sziréna működtetését két szakképzett szirénakezelő kinevezésével kell biztosítani.

Szirénakezelő lettem

Hivatalból megkérdez engem, hogy van-e megjegyzésem, észrevételem, kérdésem az elhangzottakkal kapcsolatban.

MINDEZ VALÓBAN nagyon hivatalosan hangzott, ha csak a szavakat tekintjük, de ha az embert nézzük, aki beszélt hozzám, akkor nem hallgathatóm el, hogy idős, kemény vonású, nyílt arcából bizalom és várakozás áradt felém, olyan személyre szóló figyelem, amely túlhaladt a hivatalosság szféráján, és személyes megnyilvánulásra ösztönzött. Én azonban, érthetetlen okokból, ellenálltam ennek, és csak ezt kérdeztem válaszképpen: „És mik lesznek a kötelmeim?”

„A kötelmei? Egyelőre épenséggel nem lesznek kötelmei” — hangzott a felelet. „A szirénákat szükség esetén központilag működtetik, kézi üzemeltetésükre előreláthatólag nem kerül sor.” — Csendesen elméláztam. Úgy látszik, szirénakezelő lettem ugyan, de ez a kinevezés nem löki új sínekre az életemet. Az idős

civil ruhás parancsnok, mint ha csak meghallotta volna ki nem mondott gondolataimat, kiegészítésképpen tudatta velem, hogy csak abban a nem kívánt esetben kell a szirénákat kézileg működtetni, ha a központi jelzőrendszer valamilyen okból felmondaná a szolgálatot. Természetesen szívből reméli, mint minden becsületes ember, hogy ez nem következik be, sőt, azt is reméli, hogy a központi üzemeltetésre sem lesz szükség. Kötelmeim tehát csak arra a valószínűtlen és nem áhított esetre vonatkoznak, ha valamilyen okból mindkét remény kudarcot vallana.

ÉN KIS MEGNYUGVÁSSAL, de makacsul, újra firtatni kezdtem, hogy miként készülhetnék fel kötelmeim ellátására, ha mégis bekövetkeznék ez a kétszeresen valószínűtlen eset. A parancsnok közelebb hajolt hozzám, és megnyugtató mosollyal biztosított arról, hogy erre az esetre közvetlenül semmiképp sem készültek fel, mert nem juthatok be

abba a helyiségbe, ahonnan a szirénák kézileg üzemeltethetők. A kulcsot ugyanis, mely ennek a helyiségnek az ajtaját nyitja, csak abban az esetben hordanák ki, ha mégis szükségesnek bizonyulna a központi jelzőrendszer használatára, és ez a jelzőrendszer nem működne; addig kötelmeim pusztán a szirénakezelői beosztás tudomásul vételére, továbbá egy későbbi időpontban tartandó szaktanfolyam elvégzésére szorítkoznak.

Átvettem a szirénakezelői beosztásomat tanúsító igazolványt, kézfogással elbúcsúztam a rendkívül rokonszenves, idős férfiútól, majd kiléptem a térre, amely meglehetősen néptelen volt. A buszmegálló mögött, a bokrok között egy reszeg vak ember vizelt; az égen néhány báránnyelű úszkált. Idilli kép: megpróbáltam új beosztásom szemüvegén át szemlélni. A vak ember elbotlott, odaröghantam hozzá, hogy talpra segítsem. „Ki maga? Mi a fenét akar?” — kérdezte barátságatlanul. „Szirénakezelő vagyok” — mondtam megnyugtatóan, a nevem pedig

Eörsi István